

Միսաք Մեծարեւնց

Վայրկեան

Թոյլ շրշիւն մը, յետոյ բոյր մը մշկենի:
Եւ յամրագին գիրքը ձեռքէս կ'իյնայ վար.
Երագներու պերճուիին է որ կ'անցնի,
ու կը փոթի ծովակն հոգւոյս մեղմավար:

Ու կը փոթի ծովակն հոգւոյս մեղմավար:
Եւ ալիք մը թելը բացած կը վազէ
գրկել ափունքն իղձիս ոսկի աւազէ:

Ո՛վ քաղցրութիւնը նայուածքին իր ծաղիկ.
ո՛վ պերճութիւնը գրնացքին իր հպարտ.
Ճամբուն վըրայ՝ իր քայլերուն հետքը վարդ՝
ուր հեշտօրէն կը յածի դեռ իմ մենիկ

սիրտըս՝ բո՛ց մը՝ մըթնշաղին մէջ անհետ...: